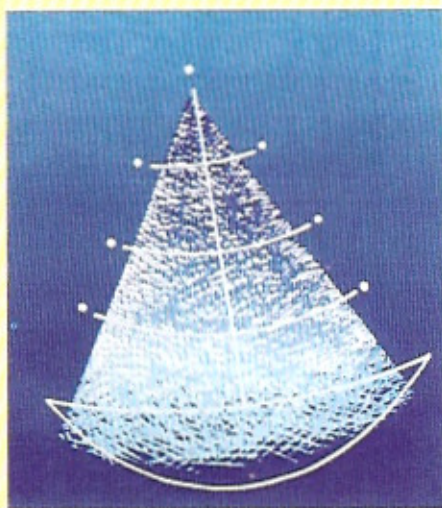

Eva Bachratá- Linhartová

(* 26.12.1943)

Tvorbě prosincové jubilatky, pražské rodačky, která již dlouhá léta žije v Bratislavě (a v létě na chalupě v Štiavnických Baniach - Horné Rovni), dominují v posledních deseti letech pastely. Písmeno "pé", odvozené od tohoto pojmu, nabízí přesnou a pravdivou aliteraci. Její díla jsou: pastely klidu, pokory a poznání, pocitů i paměti, poselství a podobenství pastelové poezie.

Eva B.Linhartová absolvovala v roce 1962 Školu uměleckého průmyslu v Bratislavě, odbor keramiky u prof.Teodora Lugse. Šedesátá léta znamenala pro ni především výchovu dvou synů, cesty mezi Bratislavou a Prahou a hledání možností výtvarného projevu a výrazu svérázně citlivosti na poezii přírody i na poetično v lidské duši. Pražské rodinné zázemí ji přiblížilo múzy divadla, výtvarných umění,

Novoroční pozdrav, 1997, serigrafie

literatury a poezie. K jejím výtvarným láskám dodnes patří J.Šíma, F.Tichý, K.Valter, V.Boštik i slovenská malička Ester M.Šimerová. Lyrické vazby souvisí s dílem J.Seiferta, V.Holana a I.Wernische. Ozvěny klasické hudby vidí a nachází v dechu a v duchu krajiny okolí Prahy, jižních Čech i středního Slovenska. Inspirativní pro ni jsou i cesty - Francie, Paříž, Řecko, Holandsko. A galerie, v nichž hledá zejména dotyk a kontakt

s dílem M.Chagalla a P.Klee. Pro její kresby, pastely, akvarely i oleje, pro dávné keramiky i současné ilustrace a serigrafie je však podstatné vědomí trvalé přítomnosti čisté poezie v byti tohoto světa, v přírodě, v živlech i elementech hmoty, času a prostoru a rovněž i v dotycích a stopách člověka a člověčenství.

Od roku 1979 tvoří Eva B.Linhartová ve svobodném povolání, dnes jako členka Slovenské výtvarné unie - Společnosti volných výtvarných umělců. Vystavuje na Slovensku, v Čechách a na Moravě, v zahraničí. Letos uspořádala

Novoroční pozdrav, 1996, serigrafie

sérii svých "modrých" výstav v Banské Štiavnici, Bojnicih, Modrém Kameni a v Bratislavě. S vírou v poetično maluje a kreslí své krajiny, jezera i ostrovy, pole, lesy a zahrady letních dnů i podzimní dozrávání. Reflexi pocitů jsou také její obrazy architektury. Je to vznešená vertikálnita i meditatívni prostor gotických katedrál a je to též postmoderní monumentalita a symbolika Velké archy pařížské Défense. A jsou to znaky a symboly jejich vánočních a novoročních pozdravů, jimiž pozdravuje i čtenáře České besedy.

V prostředí ateliéru, na chalupě, v Praze i během cest do krajiny, častěji mluvíme a ještě častěji mlčíme o našich společných nadějích i o naší společné víře v křehkou sílu umění

a poezie. Máme to v rodině a jsme přesvědčení (v praxi i v teorii a historii), že je to právě umění, ve všech svých podobách a projevech, které spojuje lidi a dává nám dar krásy, moudrosti, citlivosti

a porozumění, nevyhnutný pro dobrý život na tomto světě.

Bohumír Bachratý

Foto č. 1: Slavnost katedrály, 1991, pastel (vlevo nahoře)

Foto č. 2: Plynutí, 1996, pastel (vlevo)

Foto č. 3: Štiavnické jezírko, 1989, pastel (vpravo nahoře)

Foto č. 4: Tichý ostrov, 1993, pastel (vpravo)

Foto: archiv autorky

